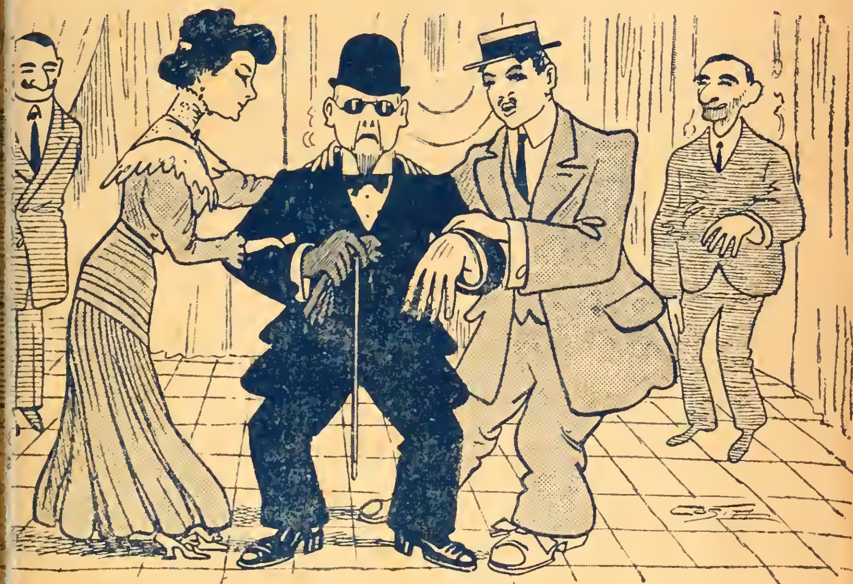
JOSEPH BURGAS

LES GERMANETES

ARICATURA EN UN ACTE

Preu Una pesseta:

Les germanetes

LES GERMANETES

Caricatura en un acte,

ORIGINAL DE

JOSEPH BURGAS

Estrenada al Teatre Romea, el día 9 d'Octubre de 1909.

BARCELONA
Imprempta de Salvador Bonavía.
Carrer de Petritxol, 2.
1909.

REPARTIMENT

PERSONATJES 		ACTORS
Regina. . . .	24 anys	D.ª *Pilar Santolaria.*
Maurici. . . .	28 »	D. *Joan Vehil.*
Robert. . . .	30 »	» *Carles Capdevila.*
Oncle Pep. . . .	55 »	» *Domingo Aymerich.*
Esteve. . . .	25 »	» *Joseph Lapera.*

ÈPOCA PRESENT.

Acció a Barcelona.

Dreta y esquerra, del actor.

ACTE ÚNICH

Sala rica reduhida. Portes: una al foro que conduheix al corredor, una a la dreta y una a l'esquerra. A la dreta, segón terme, un balcó practicable. Al embà de l'esquerra una tauleta-mirall, al damunt de la qual hi haurà papers, tinta, ploma y un raspall. Al mitj de la escena, un sofà a la banda dreta, una tauleta ab tapete a l'esquerra, y aprop d'aquesta un silló. Cadires ben repartides, etc., tot que tinga un aire de casa de mitjos senyors.

Damunt d'una cadira, l'americana, l'hermilla y la corbata de 'n Maurici. Son les deu del matí d'un día d'estíu.

ESCENA PRIMERA

MAURICI y ESTEVE.

Maurici forceja inutilment pera cordarse 'l coll de la camisa. Esteve, al fons, neteja'ls mobles, ab el clàssich plumero.

MAURI. Uff! Bah! Diuhen dels manobres! Ab coll planxat els voldría veure! Sabríen què cosa es suar! Vaja, 'm dono! *A Esteve.* ¡Esteve!

ESTE. Mani, senyoret!

MAURI. Vina. Té, vés si'm pots cordar aquest botó! Deuhen ser nous aquets colls, que no m'arriven.

ESTE. Dongui. Veyàm!... *Proba de cordarli'l coll.* Es clar, com qu'està mal acostumat, que tot li fà sempre la senyoreta, el día que s'ho ha de manegar sol, pasterada! tot li vé estret, o ample, o curt, o llarch, o just, o balder, o...

MAURI. Bé, prou! No 'm vinguis ab sermóns tú ara?

ESTE. *Donant a entendre qu'està casi cordat.* Calli! calli!

MAURI. Uy! ¿Que't penses que'l tinch a la pell, el trau?

ESTE. Qué enrahona! Si no he apretat quasi gens. No 's mogui, home: Ara que'l tenía tant apunt!

MAURI. Pst! no cridis; fes el favor! Ja t'he dit que no vuy que ho sàpiga que'm vesteixo!

Trucan a la porta del pis.

ESTE. Han trucat, senyoret.

MAURI. Deixa, deixa, camàndula! Vés a veure qui hi há.

Esteve se'n và pel foro. Maurici intenta de nou cordarse'l coll de la camisa.

ESCENA II

MAURICI, ESTEVE y ROBERT.

Robert entra pel foro, seguit d'Esteve.

ROB. Salut, xicot!

MAURI. Hola, Robert! Vens bé!

ROB. Y lá germana? Esteve torna a espolsar.

MAURI. Bona, *graciadeu*. Ves si'm sabs cordar això, que aquest pocatrassa d'Esteve no se'n sab sortir.

ROB. Prou, home, ab molt gust... deixa!

Robert proba de cordarli el coll.

ESTE. Apart. (Poca trassa, diu: Massa botó y poch trau, hauría de dir!)

MÁRI. Y bé, ¿qué hi há d'allò, de «La Guirnalda?» ¿Teníu junta tant mateix?

ROB. Per això vinch. Junta general! Ja està acordat!

MAURI. Fent un pas endarrera. Gracies, noy: A Esteve. ¿Ho veus tu, estaquirot?

ROB. Vina, vina... ¿ahont vàs ara?

MAURI. ¿No dius que està cordat? Pel coll.

ROB. Deya que està *acordat* lo de la junta general.

Esteve se'n riu.

MAURI. ¡Ah!

ROB. Fuig, fuig... calla! un moment! no't belluguis! ara! té, ja està!

Sona un timbre interior, Esteve 's dirigeix cap a la porta esquerra.

MAURI. A Robert. Bon minyó A Esteve. Si't preguntés per mi, dígali qu'encara dormo, que jo mateix t'ho he dit.

ESTE. Molt bé diu. Se'n va per l'esquerra.

ESCENA III

NAURICI y ROBERT.

MAURI. Posantse la corbata davant del mirall. Ja estich, he, Robert... desseguida... Noy, dispensa, pero tinch aquesta desgracia.

ROB. ¿Quina?

MAURI. De tenir una germana que'm estima massa.

ROB. ¿Y d'això'n dius desgracia? Ditxós, home, el que pot tenir una germana model.

MAURI. Sí, pero es qu'aquesta, la meva, ja passa de model. Ja entra a la categoría de les germanes *fenómenos.*

ESCENA IV

MAURICI, ROBERT y ESTEVE.

ESTE. Entrant per l' esquerra. Diu la senyoreta que la esperi un moment, que surt desseguida.

MAURI. ¿Com? ¿que ja estava arreglada y pentinada?

ESTE. A la *cuenta*!

MAURI. Ay! ay! ay! ay! ay!

ESTE. ¿Mana rès més, el senyoret?

MAURI. No, retírat. Esteve se 'n va pel fons.

ESCENA V

MAURICI y ROBERT.

Durant aquest diàlech, Maurici s' acabarà de vestir y 's respallarà la roba.

MAURI. ¿Has sentit, eh? Jo haig de morir d'un empaig de carinyo fraternal! Això no es una germana; es un pès de cent kilos; una llosa que tota la vida que pesa damunt meu.

ROB. Me sembla que exageres. La meva ho fós, aixís! Ja la coneixes la meva, la Casilda! Figúrat donchs una medalla: la teva es la cara, y la meva la creu.

MAURI. No... no... la creu es la meva!

ROB. Vuy dir que la meva es el *viceversa!* Una rondaire educada a la inglesa, que sempre vá per les seves, que no'm comunica rès de lo que fà, ni de lo que pensa...

MAURI. Això, això es estar al món! Veus, nosaltres... En vida dels pares... aquella afinitat d'idees, aquella identificació de sentiments.

ROB. Bé, això també ho disfrutèm nosaltres, no't creguis, sempre pensèm igual: jo penso en estar ben lluny d'ella? ella també... ben lluny de mí! ¿Els gustos? idèntichs! Ella troba gust en disputarse? jo igualment... Vaja, que no podèm estar més d'acort.

MAURI. Ditxós de tú,'t repeteixo! Mírat en el nostre mirall... Robert fà una mueca davant del mirall. Maurici detenintlo. Vuy dirte que't fixis en nosaltres y veuràs com, al últim, aquella hermosa identificació's torna insoportable lligament, y vé que l'afinitat ja no es tal afinitat, es un'aygua-cuyt per tota la vida. Ara, dígam tú si una fraternitat sense llibertat ni igualtat potser una fraternitat veritat!

ROB. Cá, home; es un disbarat!

MAURI. Lo bò es que tothom ens té per casats. De tant vèurens anar junts, ens prenen per marit y muller, y com es natural, no hi ha cap noya que fassi cas de mí.

ROB. Potser si't busquessis una ocupació fòra de casa, ¿vols dir que no acabaría per distrèuresse'n de tú?

MAURI. Cà! Ja ho he intentat. Una vegada vaig probar de fer de corredor... y ho vaig haver de deixar correr, perqué ella'm feya la competencia! També corría... com una esperitada, darrera meu!

ROB. ¿Vols dir? ¿fins a questa exageració?

MAURI. Formal! No'n puch tení cap d'empleo jo! Quan algú'm pregunta de qué faig, sempre contesto lo mateix: «De que haig de fer? de germà» que, segóns el génit de les germanetes que's tenen, resulta un càrrech molt carregós, y un ofici que no l'aconsellaría a ningú? Robert se' nriu.

ESCENA VI

MAURICI, ROBERT y ESTEVE.

ESTE. Entra pel fons. ¿Que vol que li baixi a cercar el diari, senyoret?

MAURI. No; portèm pressa. ¿Sabs què pots fer? torna al quarto de la senyoreta... dígali que me'n vaig... que m'ha vingut a buscar, un antich company, un condeixeble... Espèrat, veuràs... ab ella s'hi ha d'anar ab tots els ets y uts! A Robert. ¿No tens cap retrato teu, aqui?

ROB. Registrant la cartera. Sí, te... mira, aqui n'hi ha un! pero estich ab trajo de bany!

MAURI. Tornantli. Fuig! ¿ahont vas ab això tant a la *negligé?* s'esglayaría, home!

ROB. Calla, aqui n'hi hà un altre de mitj cos!...

MAURI. En amunt, eh? no fem coses? aquest! oh y qu' estàs be, noy! ab aquesta positura, fas patxoca! Potser l'enamoraràs y tot... tant debò de Deu! A Esteve. Te, ensènyali. Digali que me'n haig d' anar ab aquest jove tant simpàtich! A Robert. T' està bé, simpàtich? o sinó li dirèm guapo! A Esteve. Qu'ella si vol, que surti o que m'esperi o que fassi lo que vulgui ab tal de que'm deixi respirar.

Esteve fa una reverencia y se'n va per la esquerra.

ESCENA VII

MAURICI y ROBERT.

ROB. Se tracta, donchs, de que un cop t'hagin admès com a soci, tú y jo presentèm a la Junta una proposició.

MAURI. ¿Proposant, què?

ROB. Proposant que la Societat no siga sols d'esbarjo sinó de socors mutuus, y al efecte s'instauri dintre de la mateixa com una especie de germandat.

MAURI. Ah, no! No te l'apoyaré pas! ¿No'n tinch prou, encara, de germandat y germanor y fraternitat ab una germana que val per sis, y que de tant que m'estima m'abonyega?

ESCENA VIII

MAURICI, ROBERT y ESTEVE.

ESTE. Entrant per l'esquerra. Diu la senyoreta que comensin a passar, qu'ella ja mirarà d'aconseguirlos. Torna'l retrat a Robert.

MAURI. Donchs, ¿què't creyes? ¿que me n'escaparía de la seva vigilancia?

ROB. Ja éstàs ben ennavegat, ab tants cuydados!

MAURI. Que no t'ho estich dihent? Si la coneixeré jo! Això, més que germana, es un *detective consanguíneo!* Esteve's retira pel fons.

ESCENA IX

MAURICI, ROBERT y REGINA.

Regina entra per l'esquerra ab el sombrero a la mà. El coloca damunt de la tauleta mirall y y, sens fer cas de la visita, diu:

REGI. ¿Què tal, germanet? has dormit bé? ¿com te trobes? ¡Ay! ¡Tú sol t'has posat la corbata!

MAURI. Fent les presentacións, a Regina. En Robert, amich meu, notari, fill del senyor Robert, el notari del papà, que al cel siga. A Robert. La meva germaneta.

ROB. Tinch una viva satisfacció!...

REGI. Celebro molt.

MAURI. A Regina. Y ara ens permeteras que...

REGI. Com? te'n aniríes sense desdejunarte?

MAURI. ¡Tant se val!

REGI. Què vol dir tant se val! ¿y el xocolate? y el vas de llet?

ROB. No, si haig d'anar al correu a recullir l'apartat, de passada'l podèm pendre a la *Maison Doreé.*

REGI. Ah, no. ¿Qui sab que me li donarien allí, per xocolate! Qui sab com'l servirian? no! no! Esperat cinch minuts, ja te'l desferé jo mateixa. ¿oy, maco, que ningú't fa les coses com la teva germana?

ROB. No, no... Maurici... es que no'ns podèm esperar!

MAURI. Y es clar que no!...

REGI. Sent aixís, donchs... com vulguin... Calla, que vas tot brut de pols... Pren el respall y el respalla.

MAURI. Pero si m'he respallat!

ROB. Ditxós tu, noy, que tens una germaneta tant cuydadosa y tant feynera.

MAURI. Y tant amiga de ferme fer tart.

REGI. A Robert. ¿Que no'n té cap vosté, de germana?

ROB. Si, senyoreta: pero la meva està educada a l'inglesa. No mes me respalla quan m'ha de demanar quartos.

REGI. Donchs jo soch mes desinteressada. Y fins a n' els amichs del meu germà, pel fet de serho, també'ls respallo .. *Respalla a Robert.*

MAURI. Ia ho veus...

ROB. Ay, gracies! quanta amabilitat!

REGI. *Apart.* (Y quanta pols!)

MAURI. *A Robert.* Vaja, anèm!

REGI. Un moment, que'm poso el sombrero.

MAURI. Oh, no .. no't molestis... si nosaltres anèm per les nostres...

REGI. ¿Com? ¡Ca! Ves si jo't deixaría anar axís com axís.

ROB. *Picat de l'honra.* Senyoreta...

REGI. Ay, dispensi... te rahó... ab un amich...

MAURI. Suposo, noya, y are t'ho dich ben formal, que no vols fer la tontería d'oposarthi!

REGI. Si, senyor, que m'hi oposo. ¿com s'enten? may ho has fet això de deixarme sola a casa...

MAURI. ¿Y donchs, què? que tota la vida havèm de ser criatures?

ROB. Escolta, Maurici... No hi ha necessitat de disgustarvos, per això!... Si ella vol, si s'hi empenya, lo qu'es per mi, ja'ns pot acompar, ja!

MAURI. No, no, no, no! Es que no ho vuy! s'ha acabat! No sempre ha de passar la seva! Estariam frescos!

REGI. No ho vols, eh? ¿Es dir que't coloques en aquesta tessitura? *Comensa a somicar.*

MAURI. Y no, que no ho vuy. Ahont som aquí! un día es un día! *Cambiant de tó,* Ja procuraré tornar aviat, ¿ho sents? Ara quédat! Ia hi ha l'Esteve que't fa companyía... A la tarde sortirèm plegats... t'ho prometo! Anirèm a fer visites, al cinematógrafo .. a les quaranta hores, allà ahont vulguis... Mira, en Robert bé'n te una de germaneta... Pregúntali si hi va gaire ab ell!

ROB. Casi may, es cert. Està educada a l'inglesa, ella. Are mateix l'he deixada sola al despatx, trayent la copia d'un protest!

MAURI. Ho veus? ¿Ho veus, dòna? Bah, no ploris, tonta, Vaja, adeu! *Fentli un petó.* Adeu, maca, fins després!

Robert y Maurici van per anarsen pel fons. Regina esclata en un gran plor.

ROB. ¡Pobreta!

MAURI. Noy, dispensam, pero aixís que som a can Llàgrimes, no hi puch fer més!

ROB. Si... natural... es la germana.

MAURI. Es el *tirano.*

ROB. No, si ho comprench, home! Veuràs, la xicota.. criada aixís.. y una mica d'histerisme que hi deu haver barrejat...

MAURI. Sabs què podèm fer? ¿No dius que vas al correu? Ves endevant, jo miraré de convéncerla... y ja faré cap allí, o vindré a casa teva.

ROB. Si, tens rahó. Ho podèm fer aixís. Despedintse de Regina ab una inclinació. Senyoreta... Regina no para de plorar.

MAURI. Adeu, noy, adeu.

ROB. A la porta del fons. ¡Ja 't planyo! Se 'n va.

ESCENA X

MAURICI y REGINA.

MAURI. Vaja, ¿estàs satisfeta? Deus estar contenta d' haverme fet fer un paper ridícol devant d'un amich!

REGI. Y tú? Deus haver lograt lo que volíes... Disgustarme! Y que, per ser la primera vegada, ja 't dich que ho fas de parroquià! ¡Ay, els homes! Ja tenen rahó quan diuhen que tots son iguals!

MAURI. Iguals! Y com ho sabs tú, que som iguals? si no has conegut may altre home que 'l germà. Y creu que, mal està 'l dirho, peró n'hi han de més guapos que jo, o tant, vaja!

REGI. Qué se me'n dóna a mí dels altres! si jo a qui haig d'estimar tota la vida es a n'a tú!

MAURI. D'això plora la criatura: d'aquest carinyo vitalici que 'm tens y que 'ns perjudica a tots dos.

REGI. Peró, ¿es que 't molesta la meva preferencia?

MAURI Sí. Més m'estimo *entrada general* que certes preferencies.

REGI. Ah, tu no comprens el sentiment de germanor!

MAURI. Si aquesta passió exagerada 'ns dongués pà, la compendría, com aquets germans de circo que treballan al trapeci y l'un ab l'altre s'aguantan els cossos y l'anomenada, peró nosaltres, ab el nostre afecte empalagós, lo que fem es ensorrarnos, esclavisarnos mutuament!

REGI. Com parles, Maurici!

MAURI. Y es clar, dòna! si, a forsa de ser germans, acabarèm per no semblar persones! Si lo que fem es destruirnos l'individualitat y malmètrens la naturalesa!

REGI. Oh! oh! oh! com te tornes!

MAURI. Com que sí! Com que hem arribat a un punt que jo no soch jo, soch el teu germà. Lo mateix que tú no ets tú, sinó la meva germana. Y això, vaja, que, a la nostra edat, ja es senzillament ridícol!

REGI. Qué vols dir ab això? Quina intenció dones a les teves paraules?

MAURI. Qué? Que tú ets prou gran per fer sola la teva vía y que jo tinch prou seny per no haver d'anar cusit al teu darrera!

REGI. No't conech, Maurici!

MAURI. Donchs, mira que, ab tants anys de sopar plegats, teníes temps de coneixem!

REGI. Jo que he renunciat a bons partits per tú, per la teva companyía, per mimarte com a un infant, per cuydarte com a un fill.

MAURI. Gracies, *mamà*! D'això'm queixo; de que no hagis aprofitat les ocasións per deslliurarte y deslliurarme d'aquest jou fraternal.

REGI. En dius jou, del amor que'ns professèm?

MAURI. Sí, jou, més que jou, pressió funesta, coacció, del esperit, anulació de la voluntat!

REGI. Oh! Ets una fera, Maurici!

MAURI. Tens rahó, noya. He tingut tanta feyna en haver de fer de germà, que no m'ha quedat temps de ser home. Però això s'ha d'acabar. Vuy acabarho, ho sents? Vuy que s'acabi!

REGI. Y ¿qué penses fer? ¿Abandonarme? Intentes una separació, ja ho veig!

MAURI. No; lo que vuy es una complerta llibertat de criteri y d'acció que'ns dongui, als dos, lo que 'ns pertoca: el dret d'obrar sense prejudicis ni lligams de cap mena. *El libre albedrio*, en una paraula.

REGI. Just! Una llibertat complerta, per aprofitarten no més tú, ¿oy? Perqué crech que no suposaràs que jo, ignocenta y dèbil criatura,'m llensi sola al precipici de les temptacións, al abím de la societat... sí, sí... això es lo que tú voldríes...

Això es lo que tú pretens.. infame!

MAURI. Infame?.. A qui dius infame, poca solta? Amenassantla Tens sort qu'ets del sexe interior, que sinó..

REGI. Oh, Deu meu! Deu méu! Fins m'amenassa! Anantsen per l'esquerra. Jo'm faré monja! Jo'm faré *hermana* de la caritat! Se'n và.

MAURI. ¿Encara no n'ets prou d'*hermana?* si tota la vida que'n fas!...

ESCENA XI

MAURICI, sol.

MAURI. Dirigintse a la porta de l'esquerra. Vés, vés..aprètatela bé l'esponjeta de les llàgrimes, cocodrila, més que cocodrila! Passejantse nirviòs. S'han acabat les contemplancións¡ A grans mals, medicines de mal pendre! Cridant. ¡Esteve! ¡Esteve!

ESCENA XII

MAURICI y ESTEVE.

ESTE. Entrant pel foro. ¿Que'm crida, senyoret?

MAURI. Escolta. Tú, ademes de criat, ets un bon amich, no es cert?

ESTE. Sí, senyoret, sí Peró de botóns amples en traus estrets no me'n fassi cordar més!

MAURI. Tú, donchs, si arribés l'hora, estaríes fins disposat a ajudarme a bé morir?

ESTE. Y ara!... ¿què diu?... No m'espanti!

MAURI. Bò! Vaya un guerrero que m'he triat! Si t'has d'espantar, no farèm rès!

ESTE. No! no! Tiri al dret, digui!

MAURI. Veuràs: feste'l càrrech que jo estich desesperat, desesperadíssim, y he pres una resolució fatal!

ESTE. Eh? Com, senyoret? Que potser se vol matar?

MAURI. Home, tant com matarme no, pero una cosa per l'istil.

ESTE. ¿Una cosa per l'istil?

MAURI. Si... faré veure que'm mato... y tu m'hi has d'ajudar a n'aquesta comedia.

ESTE. ¿Vol dir? ¡Una broma aixís a la seva germaneta! Serà un trago molt amarch!

MAURI. No tingues por. Si sab que he tingut una mort ben dolsa, no li'n serà gens, d'amarch!

ESTE. Oh, si tant dolsa ha de ser, es clar que l'ajudaré a suicidarse! ¿Y ab què's voi matar? ¿ab caps de misto?

MAURI. ¡Ab *guayaba*, no te'n preocupis! La qüestió es qu'ella's cregui que m'he mort. A veure què farà quan se vegi orfaneta, viuda de germà y verge de tot...

ESTE. Ay, Déu nos enguart! Pobreta! Vès què faría, tant sola en el món!

MAURI, Això'm proposo. Que s'hi ensegi, que ho probi, que'n passi l'aprenentatje!

ESTE. Y quant temps ha de durar aquesta broma de mal género?

MAURI. ¿Quant? Fins que's rendeixi, que's rendirà tot seguit, n'estich segur. Mira, tu no has de fer sinó lo que are't diré. Es molt senzill. Portam tinter y ploma.

Esteve li porta tinter. ploma y paper. Maurici escriu depressa.

ESTE. Apart. (¡Ay! ay! ay! ay! Veyam, veyam, veyam! Una vegada eran dos que jugaven, y un tercer va ser el que se'n va endur les garrotades! Veyam, veyam, veyam!)

MAURI. Fixathi bé, eh! Quant surti la meva germana, deurà preguntar per mi. Tu li dius no més qu' aquestes paraules: «S'ha posat el barret d'una revolada, y ab els ulls que li fugien del cap, ha agafat la porta y se n'ha anat,» Ella després se fixarà en aquest paper que li deixo aqui, dessota del seu sombrero.

ESTE. ¿Y si no s'hi fixa?

MAURI. Allavores convindrà que tu sápigues fer el paperot...

ESTE. Oh! ¿no diu que'l deixarà allà, el *paperot?*

MAURI, No, ximple; vuy dir que pots fingir una sorpresa; l'agafes tu mateix y li entregues... Després res .. tu sempre mut, observes, oscoltes, t'empapes de les exclamacións que llensi, y'm vens a trobar a la Guirnalda... sabs? allà, al cassino de'n Robert...

ESTE. Sí, senyor, sí.

MAURI. Allí'm trobaràs... de còs present. Perque has de saber qu'estich suicidat. Avuy, nominalment, soch mort. Anantsen cap al fons.

ESTE. Déu l'hagi perdonat.

MAURI. Que fas parat? saluda, home! No saps que quan passa un difunt, la gent se descubreix? Se 'n va pel fons.

ESTE. Ay, carâm de senyoret Maurici! Mireu que se'n empesca unes també!

MAURI. Desde 'l fons ab el barret posat. Me'n refio, he? Confio el meu *cadàver* a les teves mans!

ESTE. Ja l'entench ja. Vol dir que'm carrega'l mort!

MAURI. Mira... deixo la porta ajustada... eh? tu, si surts, deixali també! Vuy sorpèndrerla *infraganti* en l'intimitat del seu dolor! Se 'n va.

ESTE. Vaja, estiga bonet... M'alegraría que no fós rès!

ESCENA XIII

ESTEVE sol.

Ja ho diu ell! Y com la faig jo, ara, aquesta pantomima funeraria? ¿Ab quina cara li dono una mala nova aixís a la seva germana? Guaytant pel balcó. ¡Oh! y mirèusel com corre! Sembla que 'ls diables se l'enduguin!

ESCENA IV

ESTEVE y ONCLE PEP.

Oncle Pep, tipo de fora, rich, entra pel fons y se dirigeix decidit cap a l' esquerra. Vesteix tot blanch de dalt a baix. Corbata verde o vermella, barret jipi, y sabates rosses, etc. Porta maletí de viatje y bastò.

ESTE. Pst! Pst! ¿Quí demana?

PEP. ¿No es aquí que viu en Maurici Miarons?

ESTE. Hi vivía!

PEP. ¿Com s'entén, hi vivía? Aquets bé son els seus mobles. El mírall, el sofà .. jo bé ho recordo tot això!...

ESTE. Sento molt haverli de manifestar... peró... el senyoret ha mort.

PEP. Mort? Qué dius, ara, noy? Me deixes parat!

ESTE. Rès... en aquest món, ja se sab... Avuy hi som, demà tambe... y demà passat ens en treuhen!

PEP. Mort! Si encara no fa un mes que li vaig escriure!

ESTE. Oh, no'n fassi cas! Encara no fa mitja hora

qu'ell m'ha escrit a mí... es a dir, a la seva germaneta.

PEP. ¿Desde l'altre mon?

ESTE. No, no, desde aquest.

PEP. Si qu'es fresch, això!

ESTE. Y cà. ha de ser fresch! Calent deu ser, encara!

PEP. Y a la seva germana, la Regina, donchs, que no la podría veure?

ESTE. Ho torno a sentir molt, però es impossible. La senyoreta està tant trastornada! En aquets moments no pot rebre a ningú.

PEP. Ay, Déu del cel! ¿Es a dir qu'es mort?

ESTE. Mort com tots els morts.

PEP. Pobre xicot, tant viu qu'era!

ESTE. Cansat de viure, s'ha suicidat!

PEP. ¿Suicidat? Bé, es allò.. de tots modos... sempre hi hà un pitjor!

ESTE. ¿Un pitjor, díu? ¿Què hi hà, segóns vostè, pitjor que morirse?

PEP. Que s'hagués casat, per exemple!

ESTE. Bah, home, això si que no, ni en broma!

PEP. Indignat y ab rabia. Bueno, prou, prou d'aquest coll! No'm repliquis que ja sé lo que'm dich jo!

ESTE. Bé, com vulgui... prou, donchs! No he dit rès!

PEP. Haig d'anar per una diligencia urgent... Ja tornaré quan la senyoreta estigui visible. Pobre Maurici... si qu'es llàstima! Va per anarsen.

ESTE. ¿Qui li diré que ha vingut?

PEP. Dígali que ha estat aquí'l seu... Però no, val més que no la molestis ara. Ja tornaré... Ja tornaré més tart...

ESTE. Com vulgui! Oncle Pep s'en và pel fons.

ESCENA XV

ESTEVE y REGINA.

REGI. Entrant per l'esquerra. ¿Ahont es el senyoret? ¿que se n'ha anat?

ESTE. Ara mateix. S'ha posat el barret d'una revolada, y ab els ulls que li fugían del cap, agafa la porta y se'n và.

REGI. ¡Oh! Reyna Santíssima! El cor m'ho deya... Aquest xicot farà un disbarat! ¡Ay, pobre de mí! què desgraciada soch! Quan ell, tant dòcil,

tant bon minyó s'ha posat el sombrero d'una revolada, es que alguna'n porta de cap! Vaig a veure si l'aconsegueixo... Posantse'l sombrero.

ESTE. Apart. Vaja... ja no s'adona del paper.

REGI. Déu méu! Déu méu! Diuhen de les bones mares¡ que sofreixen pels fills... y les bones germanes' ¡si n'hem de passar de penes pels germans desagrahits! Se'n vá pel fons.

ESTE. Apart, anant a buscar el paper. Ara... Ara es el moment de la mala beguda. Cridant.
¡Senyoreta! Senyoreta!

REGI. Retrocedint. ¿Què hi ha?

ESTE. Ay, senyoreta, quina desgracia, mes horrorosa! Llegeixi!

REGI. ¿Què díu ara? ¿Ahont era aquest paper? ¿de qui es?

ESTE. ¡De qui ha de ser! d'ell, del senyoret Maurici!

REGI. Llegint. «Adéu, Regina! Al fí vaig a ser lliure. Quan llegiràs aquestos mots, el teu germà ja estarà de cos present. Te perdono l'excés d'amor germanívol que m'ha portat... a tant... extrema... reso...lu...ció... Maurici.» Plorant se deixa caure en el silló.

ESTE. Apart (Bomba! Ha fet l'efecte!) Pausa, acostanshi. Senyoreta...vaja, calmis, sosseguis, tranquilissis, que potser no serà rès...

REGI. Vagi, corri, vostè, per l'amor de Déu! Indagui, averiguhi!

ESTE. Sí, me n'hi vaig. Potser encara serèm a temps a evitar la catàstrofe!

REGI. Sí, sí, vagi... cuyti, no s'entretinga, sobretot.

Se trèu el sombrero y el deixa damunt la tauleta mirall.

ESTE. No tinga cuydado, senyoreta. Anantsen cap al fons.

REGI. Ay! Ay! Déu del cel! no més me faltava aquesta! Desgraciada de mí!

ESCENA XVI

ESTEVE, REGINA y ROBERT.

Robert y Esteve dialogant al fons.

ROB. A Esteve. Ahont es en Maurici?

ESTE. Donantli a llegir el paper. Me sembla que haurà d'anar al cementiri, per trobarlo.

ROB. Després de llegir. Y ara! ¿que s'ha tornat boig?

Vés, cuyta, vés! Si l'aconsegueixes, dígali que tinch una gran noticia per donarli.

ESCENA XVII

ROBERT y REGINA.

ROB. Senyoreta...

REGI. Ah, vostè Robert? Digui, per Déu... ¿Oy que no es cert? ¿Oy, que no serà? ¿Oy que l'ha vist a n'en Maurici?

ROB. Per'això venía .. pera veurell!

REGI. Pero... ¿que no ho sab? ¿no està enterat de la desgracia?

ROB. Si... el criat acaba de fermho saber... pero, jo, li confesso... fins que'l vegi fret y estirat dins de la caixa, no ho creuré

REGI. Figuris, un día que m'atreveixo á contradirlos, sulfurarsem d'aquesta manera

ROB. Y cregui que ho sentiría de debò que hagués fet un disbarat, perquè... precisament li portava una noticia molt agradable, que li asseguraría potser el seu pervindre.

REGI. ¿De què's tracta? ¿que ho puch saber jo?

ROB. D'una disposició testamentaria. *S'asseu.* Don Joseph Miarons, de Sanahuja, de qui jo no conech sinó la firma com a client, que ja ho era del papà, que en pau descansi, me diu en aquesta carta, que acabo de recullir al Apartat, *mostrantla* que en compensació a les glories del seu felis matrimoni y pera fomentar entre'ls parents l'estat que tanta ditxa li reporta, pensa deixar trenta mil duros a aquell dels seus nebots que, a la seva mort, conti més temps de casat!

REGI. *Com si tregués calculs.* Trenta mil duros? Oh, y avuy per avuy tots els té solters, els nebots!

ROB. *Alsantse.* Y ara, feta la revelació, li prego... d'això ni un mot a ningú. Es una indiscreció que jo mateix me perdono en gracia a lo molt que aprecio a n'en Maurici... ¿y perquè no dirho? vosté, Regina...

REGI. Ay... ¿ja se'n va?

ROB. Senyoreta... es hora d'obrir el despatx y els meus escribents estarien ab ansia. No dich la meva germana, perquè ella està educada a l'

inglesa. Respecte a lo de'n Maurici, li repeteixò, jo fins que'l vegi ert y rigit entre quatre ciris...

REGI. Oh! no, no! No'm deixi sola... no m'abandoni... li suplico. Esperi, al menos, que sapiguèm alguna noticia.

ROB. Pero es que jo tinch feyna, Regina... Ademés, vostè necesita repòs... Vagi, vagi a descansar, y perdoni que l'hagi vinguda a interrompre en les seves afliccións! Fa ademàn de marxar.

REGI. No, no... Si ja'm va passant.. Miri! Ara encara que'm matessin no podría arrencar el plor. Una s'acostuma a tot, fins a les llàgrimes... No se'n vagi per favor! Tota sola, ara,'m moriría de pena, de por, de remordiment! No'm deixi! Li demano per lo que mes estimi! Pausa.

ROB. Bé, donchs... me quedaré, si aixís ho vol, fins que torni el criat o ressuciti el germà .. o vingui algú que li fassi companyía. Pero, retiris, creguim, vagi a descansar un rato, que ho necessita. Està tota nerviosa, afectada... ¿no s'ho coneix?

REGI. Si, si... Pero... no; tant se val. Miri, aqui mateix... Vostè pot llegir en aquell silló! Jo reposaré un moment aqui, al sofà... li sembla?

S' inclina poch a poch damunt del sofà, fins que 's coloca ben horizontal.

ROB. Com vulgui, descansi tranquila donchs... S'asseu al sillò y fulleja'l diari. ¿Perquè no's tira alguna cosa al damunt? Excitada com està, y si s'endormisca... un petit aire li sería ben dolent... Calli Abrigantla ab el tapete de la taula. ¿Estarà bé, aixís?

REGI. Ay, gracies! No's molesti!

Robert s'en torna a seure. Pausa. Regina s'anirà dormint.

ROB. Apart. (La veritat es qu'es bufona y simpàtica! Trenta mil durets! No fan de mal aprofitar! Y que s'ha d'haver suicidat, aquell ximple! Com si no'l conegués! Vaya un! Y ara, ab la perspectiva de l'herencia... ¡Adeu germanor! Com si ho estés veyent! Ja era d'esperar que aquest amor tant fraternal acabaría com les conferencies de la Pau,... a garrotada seca!

Va a guaitar d' aprop a Regina; veu que dorm y li tapa la cara ab el mateix tapete.

ESCENA XVIII

ROBERT, REGINA y ONCLE PEP.

ROB. Pst! Pst! dispensi! ¿què se li ofereix? ¿a qu demana?

PEP. Ah! perdoni. *Apart.* (Fa cara de ser el metje aquest!) *A Robert.* Desitjava parlar ab la senyoreta Regina Miarons!

ROB. (Vaya una romagera m'ha sortit, ara!) *A Oncle Pep.* Ho sento molt, pero no podrà ser!

PEP. Donchs, m'esperaré, si li sembla...

ROB. Es inutil... *Apart.* (Clavemli grossa, que potser es un pretendent, aquest!) *A Oncle Pep.* Ab molt sentiment dech manifestarli... La senyoreta Miarons es morta.

PEP. Ah! què diu? *Apart.* (¡Ella també?) *A Robert.* No pot ser! Si encara no fà un més que vaig abrassarla!

ROB. No'n fassi càs! Encara no fà mitja hora qu'ella m'abrassava a mí!...

PEP. ¡Mare de Déu! Mare de Déu! Y ha mort? Del disgust, potser?

ROB. Sí, sí, senyor... del disgust de veure que s'anava a morir.

PEP. Això es horroròs! Y que me la deixaría veure? Soch de familia, sab?

ROB. Sí, però, què'n treurà, també? Veure difunts... ¡Vaya unes vistes! Ademés, a la edat de vostè, una emoció axís... No li aconsello, vaja.

PEP, Que sab si ha quedat bé?

ROB. D'interessos, vol dir? No hi hà rès a pelar. Si ha vingut per això, entórnissen, crèguim!

PEP. No, no... Vuy dir si ha quedat gaire natural.

ROB. Uy! molt bé, molt natural!... com si parlès!

PEP. Y dèiximela veure, donchs, pobreta!

ROB. Oh, no... No's cregui que hi tingui cap inconvenient, no. Si tant s'hi empenya... vingui! *S'apropen de puntetes al sofà. Robert destapa'l cap de Regina.* Miri... mirísela... tant natural que sembla que dormi.

PEP. Sí, sí, es veritat. Igual que dormís! Jo no n'havía vist may cap de còs present! Se veu que talment, es un són això de la mort!

ROB. Ja ho veu, quina desgracia més terrible! *Tornantla a tapar.*

PEP. Sí... molt! Molt horrorosa! Peró per això, fet y fet, y ben mirat .. més val axís!

ROB. ¿Com vol dir, més val axís?

PEP. Que en aquest món sempre hi ha un pitjor.

ROB. Que hi ha un pitjor? Y què hi ha pitjor que morirse?

PEP. Casarse, per exemple!

ROB. Oh, no, home... per l'amor de Déu, això no!

PEP. *Bueno*, prou! prou d'aquest coll! No'm repliqui, que ja sé lo que'm dich, jo!

ROB. Bé, bé... com vulgui, donchs... peró vaja...

PEP. No'n parlèm més... deixemho estar! Jo ja'm quedaría, ara mateix, per vetllar, per lo que fós... peró vostè ho compendrà, aquesta roba que porto fa tant poch dol... y m'he deixat la de vestir a la fonda.

ROB. Sí, natural... es clar...

PEP. Me n'hi vaig, donchs Fins més tart, eh? Ja tornaré, que li vuy fer un *ósculo eterno!* Pobreta Tant jove! Anantsen

ROB. Y tant guapa! Com ho vol fer, si això es la vida! Oncle Pep desapareix pel fons.

ESCENA XIX

ROBERT y REGINA.

ROB. De la familia? Qui deurà ser aquest tipo! Và a destapar a Regina y contemplantla diu: Com dorm l'àngel de Déu! Qu'hermosa y que delicada! Me sembla que si ara no es hora, ni may!

Li fà un petó a la galta.

REGI. Com despertant d'un somni. ¡Ay!... ¡ay!... ¡ay!

ROB. Senyoreta.

REGI. Ay, es vostè, Robert? He tingut un somni!

ROB. Qu'era negre o de color de rosa?

REGI. No li sabría dir.

ROB. Estant de dol com està, devía ser negre!

REGI. Figúris que he somniat que'l meu germanet havía baixat del cel pera ferme un petó aquí, a la galta... Un petó més dols, més tendre, més amorós...

ROB. Donchs es precís saltar dels somnis a la realitat. Sâpiga que aquest petó tant dols, tant tendre, tant amorós, no ha sigut el seu germanet qui li

ha fet, sinó jo, jo que l'estimo bojament: que'm consumeixo per vostè desde que he tingut la sort de coneixerla, abrassantla que t'adoro ab tota l'ànima, Regina!

REGI. Vol dir? No m'enganya?

ROB. Y que la mostra es rès, comparada ab els que guardo de repuesto en els meus llavis verges d'estimar!...

ESCENA XX

ROBERT, REGINA y MAURICI.

Maurici que haurà entra pel foro poch a poch, s'atura darrera'l sofà, contemplant el quadro amorós.

MAURI. Molt bé! Molt bé!

ROB. Maurici!

REGI. Ay!... ets viu?

MAURI. No tant com vosaltres, peró... vaja!... A Robert. Te podía estar esperant al cassino, a casa teva, a tot arreu... A Regina Y tu, mosca morta? ¿aquest es el sentiment que t'ocasiona la perdua del germà, del germanet que de què que no's suicida per culpa teva?

REGI. ¿Es dir que has reflexionat? ¿Ja no't mates?

MAURI. No, no'm mato, pero per tu serà igual... Me caso!

ROB. Ella també!...

MAURI. Bó! Pasterada! A Regina, tot anantsen. Ab un dels dos n'hi havía prou, dòna, pera conseguir el *lıbre albedrío.*

REGI. ¿Ahont vas?

MAURI. A trencar les relacións ab la xicota que m'havía compromés. A desdirme de tot! Quines ganes d'amohinarme en torrar les castanyes, si vosaltres me les trayeu del foch?

ROB. No, home, no! Vina, aqui! A Regina. ¿Que li dihèm?

REGI. Dihemli!

ROB. Has de saber que'ns casèm, y depressa... ¿May diries per-què?

MAURI. ¿Perquè teniu casera?

ROB. Perquè'ns volèm, primera, y ademés, per aprofitar una ganga que s'ha presentat. El vostre oncle Pep, de Sanahuja, al morir, deixarà trenta

mil duros al nebot que conti més temps de matrimoni. Li ensenya la carta

MAURI. Què dius? ¿Y trigarà gaire a morirse?

REGI. Llegeix!

MAURI. Llegint- «Me veig perdut: pedres al fetge, la gota » Tornant la carta a Robert. Me caso! ja està dit! Y primer que vosaltres!

ROB. Ah, nó, no! si acàs al plegat, els dos a la vegada!

REGI. Justa! Ens partirèm la deixa com a bons germans. Truquen, Regina va a obrir.

MAURI. Vès, noya, que trucan. Deu ser l'Esteve que s'ha cansat de buscarme.

Regina haurà anat al fons y torna.

REGI. Sí, es l'Esteve... pero no vé sol. Vé áb l'Oncle Pep!

MAURI. L'oncle!

ROB. ¿Don Joseph, aquí?

MAURI. A Regina Vés, vés, obral. A Robert. Y tu, Robert, deixal per nosaltres, eh? un moment..

ROB. Prou, home! Regina va a obrir.

MAURI. Acompanyantlo. Vina... estigat aquí... al balcó!

ROB. Sobre tot, que no comprengui... que jo...

MAURI. Au, cansoner!

Maurici l' empeny cap al balcó y Robert desapareix.

ESCENA XXI

REGINA, MAURICI, ONCLE PEP y ESTEVE.

Oncle Pep portant maletí y bastó, vesteix trajo negre de cap a peus. Sabates que 's treguin facilment.

REGI. El tio de Sanahuja; Maurici!

MAURI. Ay, l'oncle Pep!

PEP. Hola, noys!

Regina li pren el bastó, y Maurici el sombrero y van a portarho al fons.

REGI. Deixi, deixi.., Passi, passi!...

MAURI. Porti, porti... Segui, segui!...

PEP. A Esteve, ¿Còm els hi dich ara, an aquets, que venía per l'enterro? Entre tu y el metje se m' heu ben rifat? S'asseu al mitj del sofà.

ESTE. Perdoni, ja li he dit que jo no hi tinch cap culpa!

REGI. Ay *caramba*, d'Oncle!

MAURI. Vaya, vaya, de tio!

REGI. Bé's deurà quedar a dinar...

MAURI. ¿Què a dinar? Y a brenar y a sopar, y a ressopó!

REGI. Y a dormir! no faltaría més!

PEP. No, no, no! No us prometo rès! S'agraheix, pero tinch moltes diligencies a fer, y no puch disposar ni de mi mateix! He vingut tant sols per veureus y... *S' alsa y coixeja.*

REGI. Ay! ¿què và coix?

PEP, Si, noya! Entre una mica d'artritis que pateixo y un bon tros estretitis que'm son aquestes botes noves...

MAURI. Calli, que's posarà les meves plantufles...

Entra al quarto de la dreta.

PEP. No, home, fuig, fuig... deixa!

REGI. *Prenentli el maletí de les mans.* Li participo que 'm caso... d'aqui molt poch temps... demà mateix, potser avuy...

PEP. Valenta ximplería faràs!

Regina ab el maletí a la mà anantseu cap a la esquerra, apart

REGI. (¡Ay, ay! En diu ximplería! qu'es estrany!) *A Oncle Pep.* Vaig a portarli al quarto del costat del meu, que serà'l de vostè!

PEP. No, dòna, fuig, fuig, deixa!

Regina desapareix un instant per l' esquerra.

MAURI. *Portantli unes pantufles y trayentli les botes.* Li faig a saber que'm vuy casar... y depressa, eh, depressa. Potser demà... o avuy mateix... o ara, ja ho veu!

PEP. ¿Que teníu pou en aquesta casa?

MAURI. Sí, senyor.

PEP. Donchs més valdría que t'hi tiressis de cap!

MAURI. *Ab les sabates del oncle a la mà, anantsen cap a la dreta. Apart.* (Y ara! Com parla! Qu'es raro!) *A l'oncle Pep.* Les hi posaré als peus del llit, eh? Aquesta es la seva habitació! *A Esteve qu'està distret pel fons.* ¿Sents, tú, Esteve?

Desapareix un moment per la dreta.

ESTE. *A Maurici.* Ah, sí, senyor! *A oncle Pep.* Mani tot lo que vulgui... ja ho sab!

PEP. Tú, ¿què hi fà el metge allà, al balcó? ¿Que's necessiten metges per casarse?

ESTE. No es pas cap metge! Es el senyoret Robert, el notari!

PEP. Ah! El meu notari, aquí? Vé com l'anell al dit¡ Pst! Jove!

ESTE, *Dirigintse al balcó.* Senyoret Robert, el demanan.

ESCENA XXII

ONCLE PEP, ESTEVE, ROBERT y desseguida REGINA y MAURICI.

ROB. *A oncle Pep.* Digui...

PEP. *Ab tó flemàtich.* Es dir que... morta, eh?

ROB. Fill... No m'ho esplico. Per mí ha estat un miracle!

PEP. Bé, deixemnos de miracles y de bromes. Vostè es el notari Robert? fill de'n Robert el notari?

Regina y Maurici entran al plegat y's quedan a segón terme escoltant.

ROB. El mateix.

PEP. Donchs, bé... Servidor es Joseph Miaróns!

ROB. *Fingint grau sorpresa.* De Sanahuja? ¡Oh! tant gust! He rebut no fà gaire una carta de vostè! Deu haver baixat per firmar la clàusula adicional del testament?...

PEP. No senyor, no! Per anularla! Per desdirmen!

MAURI. *Apart.* (¡Què s'empatolla, ara?)

REGI. *Apart.* (¿Què diu aquest home?)

ROB. Digui que vostè es en variacións!

PEP. Díguim variacións, díguim Miaróns, díguim com vulgui. El fet es que d'ahir ab avuy he sofert un cambi radical d'opinió.

ROB. Y com ha estat això? Com se concebeix?

PEP. Rès... que m'he barallat ab la dòna y avuy penso, respecte el matrimoni, tot lo contrari de lo que pensava ahir.

ROB. Noys, ja ho sentíu!

REGI. Sí.. no.. es clar... vostè es molt duenyo!

MAURI. Y's pot saber en quin sentit la modifica ara, aquesta clausula adicional?

PEP. En el sentit de deixar els trenta mil duros al nebot que's mantinga solter tota la vida

REGI. Donchs, per mí, ja se'ls pot guardar els seus diners!

PEP. Oh, ja me'ls guardo!

REGI. *A Robert.* Oy, Robert, que més rica o més pobre, m'estimaràs igual?

ROB. Que vol dir igual? Ara més que may!

Passa al costat de Regina.

MAURI. Jo també he donat paraula, y no la vuy tornar endarrera, vaja!

REGI. Y qui es la escullida, si's pot saber?

MAURI. Qui? Quedaréu parats! Senyalant a Robert. La germana d'aquest!

ROB. A Maurici. La Casilda? Com ha sigut?

REGI. Ab la seva germaneta?

PEP. Apart. (Ja veig la jugada! Aquets volíen fer un tutti fraternal a les meves costelles!) A Esteve. Noy, pórtam les sabates!

S'asseu al silló. Trucan. Esteve deixa les sabates als peus del oncle Pep y corre a obrir.

MAURI. A Regina. Veuràs, he anat a casa d'aquest. Aquest no hi era. Hi havía la seva germana, y... *nada*, que'ns hem entés desseguida.

ESTE. A Robert. Pregunten per vostè.

Và a treure les plantufles a l'oncle Pep. Robert se'n và pel fons.

REGI. A Maurici. Ay, ay, ¿qui deu ser?

MAURI. Esperat, dòna, no comensis a tenir gelos... aviat ho sabrèm!

ESTE. A oncle Pep. Si es servit! Ficantli les sabates. Si un día necessita un nebot escadusser, pensi ab mi...

PEP. Qu'ets solter, tu?

ESTE. Fins a la mort!

PEP. Aixís m'agrades. Si tenía una filla te la donava. Ara no't puch oferir sinó la dòna...

ESTE. Passo! Deixa les plantufles al peu de la porta de la dreta.

ROB. Entrant pel fons. Es la meva germana, la Casilda, que ve a buscarme.

REGI. Ella, aquí?

MAURI. A Robert No. Digues que ve a vèurem a mi, ab l'escusa de buscarte a tú. Ella estarà educada tant a la inglesa com vulguis, peró es meridional. Y sinó, fixathi! fa un quart que'ns hem vist y ja m'anyora, ja no pot viure lluny de mi.

PEP. Presumit, més que presumit!

MAURI. No es pretenció! Figúrat si la coneixeré jo la psicología fraternal! Les germanetes, per ingènues que semblin, no s'exteriorisen ab sinceritat fins que's manifestan fora del radi de germanor!

ROB. Bé ¿què? ¿què vols dir ab això?

MAURI. Que la teva germana ab mi y la meva ab tú se

'ns han manifestat fora del radi.. y mirateles, què cambiades!

REGI. Peró, ¿y perquè no la fas entrar? no la deixeu allà al recibidor?

ROB. Apropantse al foro. Tens rahó! Casildeta!

MAURI. Detenint pel bras a Robert qui formarà grupo ab *Regina*. No, deixa... ja hi vaig jo. La portaré del bràs. A oncle Pep. Preparis a caure d'esquena, oncle, vostè que li agraden les dònes guapes!

PEP. A Maurici. Vaja, vés, tarambana! A Esteve. ¿Deu ser un cromo, eh?

ESTE. Una postal ab brillantina!

Maurici colocantse al mitj de la porta del fons, en positura gentil y oferint el bràs a la persona que se suposa dintre.

MAURI. Fassi el favor, Casilda... La germaneta's mor de ganes de coneixerla!

Quadro. Oncle Pep y Esteve a la dreta, *Regina* y *Robert* a la esquerra. Tots mirant al fons ab impaciencia.

PEP. Veyàm, aquesta *Diosa venus!*

ESTE. No tingui por, ja l'aguanto, jo...

REGI. Peró ¿què fà, que no passa?

ROB. No ho sé...

MAURI. Se'n dóna vergonya...
Diu qu'entrarà axís que tirin
avall, el téló de boca!

TELÓ.

D'aquesta obreta se'n feu una proba ab el titol de COM A BONS GERMANS, al «Centre Català de Horta y Sta. Eularia,» ab el següent REPARTIMENT:

Regina, Sra. *Mercè Ferrer*.—Maurici, Sr. *Joan Bonet*.—Oncle Pep, Sr. *Alexandre Nolla*.—Robert, Sr. *Prat*.—Esteve, Sr. *Abril*.

Obres de Joseph Burgas

La Carn, drama en un acte	Ptes.	1
Jordi Erin, épisòdi dramàtich	»	0'50
Divagant, Monòlech (de P. Pieri). . . .	»	0'50
Calvari amunt, quadro dramàtich. . . .	»	1
Peus de plom, monòlech còmich	»	0'50
La carretera nova, comedia en un acte . .	»	1
El ram de la passió, monòlech còmich . .	»	0'25
De can Tunis a la Vicaría, diàlech còmich .	»	0'25
Les germanetes, caricatura en un acte . .	»	1

Primera Volada.	(Poesies) . . .	Agotada
Intimes Vulgars.	(») . . .	íd.
Vidamor.	(») . . .	1 pésseta
Fruyt d'amor.	(») . . .	2 »
El Llibre dels petons	(») . . .	0'50 »

37 OBRES PUBLICADES

	Ptas.
Lo Contramestre, drama en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
Las Euras del Mas, drama en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
Las Joyas de la Roser, drama en 3 actes de S. Pitarra.	2'00
Lo Ferrer de Tall, drama en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
Los Segadors, drama en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
Amor telefónich, comedia en 1 acte de Eduart Aulés.	1'00
Las claus de Girona, drama en 3 actes de S. Pitarra.	2'00
El Drach, drama en 1 acte de J. Pous Pagés.	1'00
Lo monjo negre, drama en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
¡Permetim!... Sainet lírich en 1 acte, arranjat al català per Ll. Puiggarí.	1'00
Dillúns de sabater, sainet en 1 acte de R. Ramón Vidales.	2'00
Sota Terra, drama en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
El casament per forsa, comedia en 1 acte de Moliére, traducció de Salvador Vilaregut.	1'00
La nit dels Reys, drama en un acte de S. Vilaregut.	1'00
Lo Rector de Vallfogona, drama en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
La má de mico, rondalla dramática en un acte y 3 quadros, de W. Jacobs, adaptat al català per en Salvador Vilaregut.	1'00
Historia de Cristofol Colón, monólech cómich de P. Parellada.	0'50
La Presentalla, comedia en 3 actes de Apeles Mestres.	2'00
Un Malalt, monólech cómich de Apeles Mestres.	0'25
Café y Copa, comedia en 1 acte de Serafí Pitarra.	1'00
La Banda de Bastardía, drama en 3 actes de S. Pitarra.	2'00
L'Ordinari Henschel, drama en 5 actes de Gerart Hauptmann, traducció de A. Pí y Sunyer.	2'00

El Barber de Sevilla, comedia en 4 actes de Beaumarchais traducció de Carles Capdevila. . . .	2'00
Baratería, drama en 2 actes de Lorde y Forestier, traducció de Salvador Vilaregut.	1'50
El viatje del senyor Pons, comedia en 4 actes de Labiche y Martín, traducció de Salvador Vilaregut. .	1'00
O Rey ó res, drama en 3 actes de Serafí Pitarra. .	2'00
La Rosa blanca, drama en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
La familia Grill, comedia en 1 acte de L. Escaler.	1'00
Un bon home, monólech cómich de Santiago Rusiñol.	0'50
L'apotecari d'Olot, comedia en 3 actes de S. Pitarra.	2'00
La deria de don Pau, comedia en 1 acte de Pere Colomer y Fors.	1'00
De festa major, comedia en 1 acte de Pere Colomer y Fors.	1'00
Las francesillas, comedia en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
Vides pariones, drama en 1 acte de Martí Giol. . .	1'00
L'amich Cirera, comedia en 1 acte de L. Escaler. .	1'00
Lo forn del Rey, drama en 3 actes de Serafí Pitarra.	2'00
Les germanetes, caricatura en un acte de J. Burgas. .	1'00

IMPREMPTA DE SALVADOR BONAVÍA

